

og han skulde ikke trættes. Der var Lykke alene i Bevidstheden om at være med til at berede Vejen for Sandhedens og Retfærdighedens Sejrsang over Jorden. Der var Glæde og Løn i selve Bebudelsen af Fredsrigets Komme.

Trods alt, hvad der i den sidste Tid var sket, vilde han end ikke opgive Troen paa, at det netop var her, fra det lille, forskudte og foragtede Danmarks paradigrønne Sletter, at Evighedens Morgenrøde paany skulde opgaa over Verden. Han følte det saa sikkert, at Gud havde velsignet dette lille, af Fjendehaand og indre Tvedragt mishandlede Folk, optugtet det gennem Trængsler og Nød som fordum Jødefolket for helt at bortvende dets Sind fra det timeliges Forfængelighed. Havde han ikke allerede ladet sin Røst lyde her gennem en Række Kirkens Tjenere, hvis Mage Kristenheden i Aarhundreder ikke havde set, nu sidst i Grundtvig, hvis Ords Vælde havde faaet selv de døveste til at lytte. Og hvor fandtes der vel i hele Verden et Folk, saa barnefromt af Sind, saa gennemtrængt af Ydmyghedens og Lydighedens Aand, som det milde, blaaøjede danske? . . . Der havde i hans eget Liv været Øjeblikke, hvor han troede at mærke, at Gud havde en særegen Bestemmelse ogsaa med ham. Lige siden han som Barn sad paa sin Moders Skød og hørte hende fortælle om de gamle jødiske Profeter, hvis Mund Gud signede, havde Drømmen om at være en saadan udvalgt aldrig helt forladt ham; og han kunde derfor heller ikke nu komme bort fra, at Gud med Guttens Sygdom og Død havde villet stille hans Tro paa en endelig Prøve, maaske for at benytte ham som sin Tolk i disse tunge Modgangstider for hans Folk . . . Ak, men han havde været for svag! — — —

Som han gik i saadanne Tanker, overraskedes han ved Synet af et Selskab, en fem-seks Personer af bægge